

Team Courage

Flèche 22. – 23. maj 2021

Flèche Nordique kunne ikke afholdes i 2020 pga. corona epidemien, men blev udskudt til Pinsen 2021, hvor vi håbede på at epidemien ville være under så meget kontrol, at flèchen kunne afholdes som sædvanligt for alle nordiske lande med mål i Skövde i Sverige. Men sådan skulle det ikke gå – coronaen blomstrede op og gjorde det umuligt at planlægge et arrangement, der indebar krydsning af landegrænser. I stedet blev det besluttet, at de enkelte lande kunne arrangere deres egne, nationale flècher. I ARD besluttede vi, at der skulle afholdes én, fælles flèche og ret hurtigt faldt valget på Fredericia som målby.

Helge Krogh, klubbens arrangør i Sønderborg, påtog sig opgaven som arrangør og koordinator og sørgede bl.a. for aftaler med vandrehjemmet i Fredericia om spisning og bademuligheder. Men ellers var det op til det enkelte hold selv at planlægge ruten, der skulle være på mindst 360 km.

Vores hold bestod af Gert Pagter (Slagelse), Hans Jørgen Binder (Hvidovre), John Lindbeck (Fanø), Torsten Ahlbeck (Viby ved Aarhus) og mig, Jan Buschardt (Holte), så vi manglede stort set kun at have Nordjylland repræsenteret for at være et landsdækkende hold. Med 5 deltagere på holdet havde vi det maksimale antal deltagere, der er tilladt, hvilket giver en lille sikkerhedsmargin, da der skal komme mindst 3 fra holdet i mål for at få flèchen godkendt. Vi var alle erfarne randonneurer, der havde kørt flere flècher, på nær Torsten, der ikke kun skulle ud på sin første flèche, men på sin første brevet nogen sinde. Sejt!

Jan, Gert, John og Torsten klar til start.

Hans Jørgen, der var udnævnt til holdkaptajn, planlagde ruten i det sydlige Jylland med input og ændringsforslag fra især John, der jo er mere kendt med forholdene på de kanter. Det var også Hans Jørgen, der havde kontakten til Ulf i Sverige, der er den formelle arrangør af Flèche Nordique. Og

endelig var det Hans Jørgen, der navngav holdet 'Team Courage', dels efter de opmuntrende råb, der møder os under PBP, dels efter det, vi nok ville få mest brug for under fløchen.

På startdagen havde Hans Jørgen fået en fiberskade i ryggen – troede han - fordi han havde været i fitnesscenteret for at træne, nu hvor coronarestriktionerne endelig var lempet. Så vi var kun 4 til start. Det viser hvor vigtigt det kan være, at man er mere end de minimale 3 deltagere på holdet. Det viste sig efterfølgende, at Hans Jørgen havde fået diskusprolaps 2 steder i nakken – så det var vist godt, at han valgte ikke at stille til start.

Vi skulle starte fra Fredericia lige som 6 andre af de 8 hold – det gør hjemtransporten lettere.

Deltagerne er ved at gøre sig klar på P-pladsen ved Danhostel

Vejret var fint om morgenen, men vejrudsigten var ikke for god. Ruten gik i grove træk mod syd over Hjelmsminde til Gråsten. Derefter mod vest til Tønder, hvorfra ruten gik nordpå til Varde. Herefter gik ruten mod øst til Egtved og Fredericia. En relativ flad rute, som til gengæld ikke ville byde på meget læ mod vinden.

Tørvejret holdt lige til vi startede, men så begyndte regnen og den holdt ved stort set hele vejen rundt kun afbrudt af nogle få perioder uden vand fra oven. Vinden var hård fra vest / sydvest, så vi havde modvind meget af tiden og først egentlig medvind fra Varde. Temperaturen ved start var 7 gr. men faldt til omkring 5 gr. i løbet af natten - vi havde 10 gr. et kort øjeblik, da solen kom frem kort før Gråsten, men det gik hurtigt over.

John, der havde fortalt, at han havde været syg i 10-14 dage efter han var blevet vaccineret 2. gang og først var blevet rask kort tid før starten, måtte efter Hejlsminde erkende, at han ikke havde benene til at køre med, så han besluttede at stå af lidt før Aabenraa. Det var rigtigt, men sådan som vejret artede sig de næste 20 timer, er jeg sikker på at det var den rigtige beslutning.

Gert havde også problemer - knæ, ryg og mave - så han havde tænkt, at han måske ville stå af undervejs, men nu var han under et hårdere pres, fordi holdet var afhængigt af at han gennemførte. Det blev en hård tur for ham, hvor han ikke kunne spise ret meget og flere gange var lige ved at give op. Men (uudtalt) socialt pres og Gerts ansvarsfølelse fik ham hver gang til at fortsætte 'for at se hvordan det gik'. Og vi endte med at komme i mål alle tre.

Vi spiste aftensmad på McDonald i Tønder - der var kun nogle få andre gæster, så det var hurtigt og bekvemt. Vi havde ikke skænket det en tanke, at restauranter har forbud mod at have indendørs gæster efter kl. 23, så det var vores held, at vi ankom lidt i 21 og dermed havde masser af tid inden dørene blev lukket. De to af os, der kunne spise, fik fyldt maven i løbet af de godt 3 kvarter, vi var der - og så måtte vi ud i kulden og blæsten igen.

Da Torsten ville pakke sine ting ned i sin taske, rev blæsten hans kontrollkort fra ham... Så han kørte videre og kom i mål uden kontrollkortet, men med en håndfuld bonner, der kunne bevise, at han havde været på de sidste kontrolposter. Vi håber og tror, at Ulf i Sverige vil godkende Torstens flèche på trods af det manglende kort.

Vi (dvs. Torsten) havde kun 2 punkteringer (en på baghjulet og en på forhjulet) - ret utroligt, vejret taget i betragtning. Ved første punktering kunne Torsten ikke få dækket på fælgen igen, men så havde John heldigvis en dæktang med i tasken (!), som nemt kunne fikse den sag.

Vi kom i mål præcis kl. 10:00 efter en lang og hård tur. Vi var ikke de eneste, der syntes det var hårdt - der var flere, der udgik, og et helt hold, der ikke kom frem. Der var almindelig enighed blandt deltagerne om, at det var en af de hårdeste flècheer i mands minde.

Det var en langsom tur: Min computer siger 18,3 km/t i bevægelse. Det er den første flèche, jeg har kørt, hvor der ikke har været tid til at sove lidt under vejs - den eneste, der fik sovet lidt, var Gert, der sad og blundede på cyklen mellem Varde og Egtved.

Ved målgang afleverede vi vores brevetkort til Helge, fik udleveret medaljer - i en ny, mere gedigen udgave med mere mættede farver - fik lidt at spise og et bad i nabo-bygningen, hvorefter der var frokost kl. 12. Meget velfungerende, synes jeg.

Alt i alt en hård tur, der vil gå frasagn om i mange, mange år.

Jan Buschardt